

[A. C. Mortensen.]

vil den aarlige Ydelse ogsaa blive meget mindre. Ved Ejendommens Salg vil den derfor altid kunne koste mindst det mere, som Førsteprioritetslaanet ved Konverteringen er forhøjet med.

Men Kursforskellen ligger for adskillige Obligationers Vedkommende endda et Stykke over de 4 Points for hver halve Procent, Rentefoden nedsættes med — altsaa efter Lovforslaget Maksimum for det Beløb, som maa indgaa i det nye Laan. Forskellen er navnlig større, hvis man vil gaa ned til 3½ pCts Laan.

Jeg er ganske indforstaaet med, at hvor der er Efterpanthavere, bør Laantageren ikke uden disses Samtykke kunne faa et saa stort nyt Førsteprioritetslaan, at de faar Pengene fri; men jeg kan ikke indse, at man foruretter Efterpanthaverne ved, at det nye Laan i alle Tilfælde dækker samtlige Udgifter ved Omprioriteringen. For at sikre det henstiller jeg, at Tallet 4, der er fastsat i Lovforslaget, forhøjes noget, f. Eks. til 6.

Der bør nu kunne gennemføres en storlaaet Konvertering. Det vil have en ikke ringe Betydning for Fremtiden, om Førsteprioritetsgælden i Landets Ejendomme kommer ned paa en lavere Forrentning. Derfor bør Regering og Rigsdag medvirke, hvad de formaar, og det vil i hvert Fald i nogle Tilfælde kunne virke hemmende paa Konverteringen, om Laantagerne skal møde med nogle Penge for at faa den gennemført.

Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling i dette Ting.

Krag: Til den Tak, som den ærede socialdemokratiske Ordfører nu sluttelig rettede til den højtærede Minister i Anledning af Fremsættelsen af det her foreliggende Lovforslag, kan jeg paa mit Partis Vegne fuldt ud slutte mig.

Lovforslagets Formaal er jo at udnytte den nuværende Situation, som er skabt ved det Niveau, Obligationskurserne er naaet op til, til at faa de højtforrentede Laan ombyttet med lavere forrentede Laan gennem individuelle Konverteringer. Bestræbelser i saa Henseende har vor ubetingede Tilslutning, og jeg kan ogsaa være enig med den højtærede Minister om, at det gælder om at udnytte denne Situation i det hurtigst mulige Tempo og at fjerne — hvor det er muligt uden at gøre Uret — den Slags Hindringer, som kunde foranledige, at Udnyttelse af Situationen gennem saadanne

individuelle Konverteringer forpasses. Og dette opnaas jo gennem en Lov som den her foreslaaede, idet efterfølgende Panthaveres Tilslutning til at ombytte et gammelt Laan med et nyt, lavere forrentet i en anden Serie ikke længere skal indhentes. Det er jo Bestemmelser, som ganske svarer til dem, der fandtes i Loven af 16. December 1933, og jeg kan ogsaa være enig med Ministeren i, at derved, at Renten af Førsteprioritetslaanene formindskes, øges de efterfølgende Panthaveres Sikkerhed for Indfrielsen af de Laan, de har ydet i de paagældende Ejendomme.

Det er fremhævet, at den Spændvidde, der er fastsat i Lovforslaget, svarende til den i Loven af 16. December 1933 fastsatte Bestemmelse om 4 Points for hver halve Procent, Renten nedsættes, er for snæver. Jeg tror imidlertid, at dette ikke er rigtigt. Jeg tror ikke, at der vilde være nogen Fordel for Debitorerne ved at søge en Konvertering inden for de i Loven fastsatte Rammer gennemført, hvor der er Tale om større Spændvidde end de 4 Points.

Desuden kan en saadan Prioritering, selv naar Spændvidden bliver større, alligevel gennemføres med de efterfølgende Panthaveres Godkendelse, hvor vedkommende Debitor kan se sin Fordel derved.

Derimod er der et andet Forhold, jeg ikke kan undlade at pege paa, og som virker i modsat Retning for de efterfølgende Panthavere. Det er den Forlængelse af Amortisationstiden, som i Almindelighed vil blive Konsekvensen af Overførelsen af Laanet til den lavere forrentede Serie, og som i mange Tilfælde vil kunne give en stor Forlængelse af det Termintal, som hidtil var gældende for Laanets Afvikling. Dette Forhold kan i mange Tilfælde i høj Grad berøre de efterfølgende Panthaveres Sikkerhed. I Loven af 1933 var der taget Hensyn til dette Forhold, idet der udtrykkeligt var givet Kreditforeningsdirektionerne Adgang til, hvis det ikke skønnes forsvarligt af Hensyn til Bygningens Alder og Tilstand at give et nyt Laan, som skulde amortiseres i Løbet af 120 Terminer, et Laan, som altsaa vilde blive belastet med væsentligt mindre Afdrag, end det gamle Laan paa det givne Tidspunkt var belastet med, da at fastsætte Afdragsvilkaar, hvorved Amortisationstiden forlængedes saa meget, som alle Interessers forsvarlige Varetagselse gjorde det ønskeligt. En saadan Bestemmelse fandtes i § 2, næstsidste Stykke, i Loven af 16. December 1933. Jeg ved ikke, hvorfor denne Bestemmelse ikke er medtaget, men jeg synes, at det er en Mangel ved Loven,